

[Poul Hansen (Svendborg).]

skibe og for varer og fragt til søs. Derfor er der grund til med glæde at modtage forslagene, der betyder, at vi herefter kan vende ryggen til disse ubehagelige mindelser fra en ond tid.

Når det er sagt, må det tilføjes, at det ikke betyder, at forslagene ikke vil kunne afstedkomme en del diskussion og måske også hos nogle vække visse forhåbninger om genoptagelse af sager, hvis afgørelse de pågældende ikke har været tilfreds med. Hvad det sidste angår, vil jeg for min part fraråde, at man nu genoptager diskussionen om f. eks. erstatninger for beslagnede skydevåben, dækning af underforsikring og andre ting. Der har om disse sager i tidens løb været ført mange og lange, ofte bitre diskussioner, og selvom jeg nok i enkelte spørgsmål kunne have ønsket en anden løsning, tror jeg ikke, det vil tjene noget nyttigt formål nu så længe efter at rippe op i disse ting. Lysthavende må nemlig forstå, at det blot vil betyde, at vi må have hele historien om igen. Sagerne er afgjort, opgørelsen har fundet sted, og imens er tiden gået og har bragt os langt fra begivenhederne, således at en fornyet diskussion blot vil gøre ondt værre, uden at nogen af os kan give garanti for et bedre resultat end det, man oprindeligt kom til.

Når vi derefter ser på overskuddet, synes jeg, man stort set må erkende, at de opkrævede beløb har rakt meget godt. Dog kan jeg måske tilføje, at jeg synes nok, man i krigsforsikringen for privat indbo har været noget flot med opkrævningen, men nok om det. Jeg vil imidlertid tilslutte mig den tanke, som finder udtryk i forslagene: at det vil være næsten umuligt at foranstalte en tilbagebetaling, hvilket jo ville have været det mest korrekte. Beløbet til den enkelte ville nemlig ikke blive stort, i krigsforsikringen for løsøre og for privat indbo, hvor det ville være størst, ca. 10 kr. i gennemsnit pr. deltager. Administrationen ville blive meget omfangsrig, og opgaven ville efter det oplyste i adskillige tilfælde være næsten uløselig. Derfor må tanken om tilbagebetaling sikkert bortfalde.

Tilbage bliver da pengenes anvendelse. Jeg ville ikke have fundet det urimeligt, om disse overskud var gået ind i statskassen ret og slet. Denne kasse har jo på andre om-

råder, nemlig for krigsforsikringen af bygninger i København, krigsforsikringsforbundet i købstæderne samt krigsforsikringsforbundet for landbrugsjord m. m., betalt et underskud, der for de tre forbund tilsammen andrager ca. 100 mill. kr. Det vil sige, at staten har måttet dække de særlig store skader for en stor kreds af medborgeres ejendom, omfattende håndværkeres, arbejderes, købmænds og mange andres bygninger i byerne og landmænds jord, med andre ord stort set de samme kredse, som nu skal have del i overskuddene. Da regeringen imidlertid har fulgt forvaltningsnævnenes indstilling på dette område, skal jeg ikke insistere på denne løsning, og jeg kan da stort set tilslutte mig den fordeling, som frengår af forvaltningsnævnenes indstilling og de højtærede ministres forslag.

Jeg skal ikke her rejse nogen større debat om denne fordeling. Den følger som sagt stort set linier, som synes rimelige, når pengenes ophavssted skal tages i betragtning. Jeg tror i virkeligheden ikke, der er meget at pille ved her. Pengene tildeles jo hovedsagelig formål, der forestås af de implicerede erhvervsorganisationer, og kan siges at komme alle dem, der har deltaget i forsikringen, til gode.

Når det er sagt, må jeg måske i al skikkelighed tilføje, at nævnene burde have været forsigtige og ikke medtaget et enkelt filantropisk foretagende. Dette vil sikkert betvirke fremkomst af andragender fra andre lige så estimerede foreninger og institutioner. Jeg skal ikke nævne navne; der er såmænd rigeligt af dem, og de vil sikkert komme af sig selv. Flere har jo allerede været på trapperne, og jeg vil ikke fremhæve den ene for den anden; man kunne også derved være med til at skabe forventninger, som ikke kan indfries.

Jeg vil dog gerne have lov til at sige, at der kan måske nok være erhvervsorganisationer, som ikke har været repræsenteret i forvaltningsnævnene, og som derfor heller ikke i forslaget er betænkt med en tildeling, men hvis medlemmer fuldtud har deltaget i forsikringen. Jeg skal blot nævne et enkelt forhold som fiskerne, hvis bygninger og løsøre på land, det faste løsøre, har været forsikret i et af de pågældende forbund. Det er muligt, at der er en begrundelse for at undlade en tildeling her, det tør jeg ikke